

τῆς μητρός του νὰ τῷ φέρῃ τὸ γλαταγάνιον του. Τὸ τέκνον χωρὶς οἶκτον, ἐκλαμβάνον τὴν μητέρα του ὡς δούλην καὶ ὑπακοῦον εἰς μόνον τὸν τῆς σκηνῆς δεσπότην, ἔδραμε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν προσταγὴν τοῦ πατρὸς του, ἥτοι νὰ τῷ φέρῃ τὴν σπάθην. Ἐν τούτῳ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐνοήσασα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἐσπαράττετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· τὰ δάκρυά της ἦσαν μάταια. Ἀνεγίνωσκε τὴν θανατικὴν της ποινὴν ἐπὶ τοῦ ἀταράχου καὶ κατηφοῦς προσώπου τοῦ κυρίου της. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ὁ Ἄραψ ἐλάμβανε τὸ ὄπλον ἐγχειριζόμενον ὑπὸ τοῦ τέκνου, διὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ, αὕτη καταβαλοῦσα υπερβολικὸν ἀγῶνα, ἔθραυσε τὰ δεσμά της καὶ ἔφυγεν ὀπισθεν τῶν σκηνῶν τοῦ χωρίου. Ὁ δὲ Ἄραψ δὲν κατεδέχθη νὰ τὴν καταδιώξῃ ἀλλ' ἐνεχείρισε τὸ ὄπλον εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Τότε ἡ δυστυχὴς αὕτη κατέφυγεν εἰς τὴν φυλὴν τοῦ πατρὸς της, ὅστις χωρὶς νὰ τὴν οἰκτερῇ διὰ τὸ σφάλμα της τὴν ἀπέδιωξεν. Ἀποβληθεῖσα λοιπὸν πανταχόθεν ἐπλανᾶτο καὶ ἐμελλεν ἀναμφιβόλως ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἐντὸς φάραγγος, ἐὰν ἐνάρετός τις Ἰουδαῖος δὲν τὴν ἀπῆντα, ὅστις τὴν ὥκτηρε, τὴν ἔσωσε καὶ τέλος πάντων τὴν συνέδραμε νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ὀγείαν της.

Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν στοιχειωδεστέραν ἠθικὴν, πᾶσα καλὴ πράξις πρέπει νὰ ἀνταμειβῇται, ὁ Ἰουδαῖος ὅστις ἐδαπάνᾳ καθ' ἐκάστην ὀλίγον κουσκουσοῦ πρὸς τροφήν αὐτῆς τῆς μουκέρας, ἤγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐζήτηε καθαρὰν καὶ ἀπλὴν τῶν ἐξόδων του ἀπότισιν.

Ἐξέτιμα τὴν καλὴν του πρᾶξιν ἀντὶ 40 δούρῳ καὶ προσέφερε γενναίως τὴν προστατευομένην του ἀντὶ 200 φράγκων. Μὴ εὐρίσκων δὲ ἀγοραστὴν εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν, τὴν παρεχώρησε εἰς τινὰ μζάπον κρεωπώλην εἰς Τλέμκεν ἀντὶ 25 δουρῶς.

Ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ ὑπῆρξεν συγκινητικὴ, ὁ Ἰουδαῖος προσεποιήθη ὅτι χύνει δάκρυα ὡς ἐνδοὺς ἀκουσίως εἰς αὐτὴν τὴν πώλησιν... Ἀλλ' ὅταν τις εἶναι πτωχὸς, πρέπει νὰ κερδίζῃ! Ὁ μζάπος διέταξε τὴν μουκέραν νὰ προπορευῇται καὶ τὴν ἤγαγεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Ἐκτοτε πλέον οὐδὲν ἐρρέθη περὶ αὐτῆς τῆς νέας Ἄραρ. Ἐὰν δὲν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀλγερίας τὸ μέγα ἑλάτωμα τοῦ μονοπωλεῖν, καὶ τὴν ἀσθεστον δίψαν πρὸς τὰ πλούτη ἥτις εἶναι κοινὴ εἰς τὴν διεσπαρμένην καθ' ἅπασαν τὴν σφαῖραν φυλὴν ἔπρεπε νὰ

ἐγκωμιάζηται ἡ ἐξοχος φύσις αὐτῶν, διότι ἔχουσιν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὰς οἰκογενειακάς ἀρετάς, τὴν σωφροσύνην, τὴν οἰκονομίαν καὶ φιλοστοργίαν. Ἐπιζητοῦσι τὴν ἐργασίαν, δὲν ἀποδελιοῦσι πρὸς οὐδένα κίνδυνον, πρὸς οὐδένα μόχθον ὅπως ὠφεληθῶσιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὄντες πολὺγλωσσοι, καθίστανται ἀπαραίτητοι εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀλγερίαν. Ἄνευ τῶν Ἰουδαίων διερμηνέων δὲν ἤθελέ τις συνεννοεῖσθαι εὐκόλως μὲ τοὺς ἐκεῖθεν τῆς Μεσογείου. Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εὐχαριστήθησαν οὐδέποτε εἰς τὴν ἀρχαίαν τουρκικὴν καὶ ἀραβικὴν ἐξουσίαν καὶ προτιμῶσιν ἀνχμφιβόλως τὴν τῶν Γάλλων. Διότι ἐνεκεν ἰδιοτροπίας ἡ ὑποψίας, ὁ Βέης, ὁ Ἀγᾶς, ἡ ὁ Σερῖφης τοὺς ἀπεργύμωννε καὶ τοὺς ἐφόνευεν, ἐνῷ ἡ ἐν Ἀλγερίᾳ Γαλλικὴ κατοχὴ τοῖς ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πλήρη ἀσφάλειαν τῶν ἀγαθῶν των.

Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ κυριώτεροι χαρακτῆρες τῶν αὐτοχθόνων τῆς Ἀλγερίας *Αράβων, Μαύρων, Καθύλων, Αἰθιόπων* καὶ *Ἰουδαίων*, οἵτινες μέλλουσι ν' ἀλλοιωθῶσιν ἐκ τῆς συναφείας τῶν Γάλλων καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀποικισμοῦ αὐτῶν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. Γ. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἦ Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΓΥΝΗ.

ΠΟΙΗΜΑ ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Α Σ Μ Α Α'.

Ἦ Συναρτήσις.

ΘΕΛΩ νὰ σκιαγραφήσω τὴν εἰκόνα σου, Εἰρήνη, τώρα, ὅτε ἡ ψυχὴ μου φεύγει τὴν ὥραίαν γῆν καὶ τοὺς ἀμφιβόλους πόθους διαγράφει ἐν ὁδῷ εἰς τοῦ βίου τὴν ἐσπέραν — ἡ τὴν μέλλουσαν αὐγὴν.

Τὴν καρδίαν σου πρωτῶς ἐδασάνισεν ἡ θλίψις, συμπονεῖς τοὺς θλιβομένους, ἐλεεῖς τοὺς δυστυχεῖς· εἰς τὸ σκιαγράφημά μου ἐν σου βλέμμα ἐὰν ρίψῃς συμπαθείας ἢ καὶ οἴκτου... ἀπονήσκω εὐτυχής·

... Ἦτο τέλος Ἰουλίου ἔδυνεν ὁ Ἐκρηβόλος καὶ ἐπέλαμπε χρυσόνων τῶν Μεγάρων τὰ βουνά, τοῦ ἀπείρου ξανθοῦ ἦτο καὶ ἀνέφελος ὁ θόλος, τὰ νερὰ τῆς Ἀμφιτρίτης ἔστιλβον ἑρατεινὰ.

Ἦρχετο τῶν Πειραιέων ἡ πληθὺς σχεδάζομένη
κάτω πρὸς τῆς Μουνυχίας τὴν εὐλίμενον ἀπτὴν
κ' εἰς τὴν καλλονὴν τῆς θεάς ἀπληστος καὶ θελγομένη
πανηγύρεως πολὺθρουν συνεκρότει εὐρτήν.

Ἄνω εἰς τῆς Τερψιθέας τὴν ἐπιλοφον πλατεῖαν
ἐπαιάνιζε μελίβρους τοῦ Ῥοσίνι μουσικῇ
καὶ κηλαίνουσα τὴν φύσιν με γλυκεῖαν μελωδίαν
συνεκίνει τὰς καρδίας ὥσει ῥάβδος μαγικῇ.

Εἰς συμπλέγματα οἱ ξένοι ἐκινούντο θερυβώδη
ὅσοι ἔφευγον τὴν καῦσιν τὴν δεινὴν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦλθον νὰ χαροῦν τὴν αὔραν τοῦ πελάγους τὴν δροσώδη
καὶ τὰ μέλη νὰ βαπτίσουν εἰς λουτρὸν ἑσπερινόν.

Ἦν τὸ θέαμα ποικίλον· ἐκεῖ πέραν ῥωμαλεοί,
διασχίζοντες τὸ κῦμα με βραχίονα λευκόν,
ἐπεφέροντο ὡς κύκνοι πλαγιάζοντες οἱ νέοι,
ἢ ἐβύθιζον τὸ σῶμα εἰς τὸν πόντον τὸν γλαυκόν.

Ἀπὸ φωλεῶν δρυῖνων ἐδῶ προὔκυπτον παρθένοι
καὶ τὸ ὕδωρ συγκινοῦσαι ἐπτερύγιζον δειλαί,
ἔλεγες, ὅτι ἡ Θέτις ἐπέφανη λουομένη
καὶ περὶ αὐτὴν ἐσκίρτων Νηρηίδες ἀπαλαί.

Τὰ ἄδρα τῶν στήθε μολὶς ἐπεκάλυπτε τὸ νῆμα,
τὰ ἐσκέπαζεν ἡ κόμη ἐβενώδης καὶ λυτῇ·
ἀν τοῦ διαβάτου ὄμμα ἐπλανᾶτο, ἐν τῷ ἄμα
ἤφαινοντο, καὶ μόνον ἡ σκιά ἦν δρατὴ . . .

Μόνην βαίνουσάν σε εἶδον εἰς βοῶσαν παραλίαν,
πρὸς τὴν Μουνυχίαν κάτω φερομένην με σιγὴν,
καὶ τὴν σκιερὰν μορφήν σου πότε πρὸς τὴν οὐρανίαν
ἀνυψώνουσαν ἄψιδα, πότε κλίνουσαν στὴν γῆν.

Ὁ ἐπικαμπὴς σου κόλπος ἀνεσειέτο βιαίως,
ὡς εἰ ἔκρυπτεν ἐντός του λέβητα πικρῶν παθῶν·
ἔσπευδες τὰ βήματά σου, μὴν ἐκφύγη τις λαθραῖος
στεναγμὸς καὶ ἀναδείξῃ τῆς ψυχῆς σου τὸν βυθόν.

Κατὰ τύχην διαβάντα με ἡτένισας με βλέμμα,
ἐν ᾧ ἔστιλθεν ἐν δάκρυ ὡς ἀδάμας καθαρόν.
Τί συνέβη δὲν ἡξέυρω, τῆς καρδίας μου τὸ αἶμα
πλὴν ἡσθάνθην, πυρὸς ῥύαξ, νὰ δρμήσῃ φλογερόν.

Μοὶ ἐφαίνεσο ὡς ἄνθος κατανεῦον μαραμένον,
ὡς τραγῶν, ἥτις ἐτρώθη με θανάτου χωρισμόν.
Ἴσως δὲ αὐτὸ εἰς δρόμον ἔβαινες ἐρημωμένον,
ἔρμαιον καθεστηκυῖα θυμοδόρων λογισμῶν.
Σὲ ἐπόνεσ' ἡ ψυχὴ μου, καὶ τὸ βῆμά σου λαθραῖως
ἠκολούθησα μακρόθεν ὡς δειλὴ περιστερὰ,
ἀφ' ἧς ἤρπασεν ἱέραξ τὰ νεόττια, δρομαῖος
πρὸς τὰ δάση ἐκτανύων ταχυκίνητα πτερὰ.

Ναὶ σ' ἐμάντευσα ! ὁ πόνος τῆς μονώσεως σ' ἐκράτει
ἐνῷ περίξ σου τὰ πάντα ἤστραπτον ἀπὸ χαρὰν,

σοῦ δέεκαεν ὁδύνῃ τὴν καρδίαν ὀδυράτη
καὶ τῆς τύβης τῶν ἀνθρώπων σ' ἀπεδίωκε μακράν.

Καθ' ἑσπέραν σε συνήντων ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου τείχους
περικάμπτουσαν τὰς ἄκρας τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς,
καὶ τρομώδεις ἀναπάσεις ἡσθάνομην ἐνδομύχους,
ὅτε τῆς σεμνῆς μορφῆς σου ἐγινόμην θεατῆς.

Ἰστασο κ' ἐγὼ ἱστάμην — ἔβαινες καὶ ἐπροχώρου
καὶ μακρόθεν τῶν ποδῶν σου κατεμέτρων τὴν γρ αὐμὴν,
ὅταν ἐβλεπες τὸν πόντον, πρὸς ἐκεῖνον ἐθεώρου,
κι' ὡς με κρίνα ἐστρωμένη ἐμειδία ἡ ῥηγμὶν.

Θέλητρον μυστηριώδες ἤρχισε νὰ με συνδέῃ
μετὰ σοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ μου σ' ἀνεζήτει συμπαθῆς·
Φαίνετο — καὶ ἀνεσκίρτων· ἔφευγες, κ' ἰδοὺ νὰ πλέῃ
ἤρχιζεν ὁ ὀφθαλμὸς μου εἰς τὸ δάκρυ παρευθύς.

Εκεῖ ὅπισθεν πρὸς νότον τῆς βραχέους χερσονήσου
ἀνατείνεται ἡ ἄκρα ἀποτόμως ὑψηλῇ,
ὡς μετέωρος κρατεῖται ἐπὶ φοβεράς ἀβύσσου,
ἢ δὲ ὅψις τοῦ ὀδοῦ ἀνακρούεται δειλῇ.

Τρεῖς τετράγωνοι ὑπάρχουν ἐκεῖ λίθοι ἐμπηγμένοι
τοῦ ἀρχαίου περιόλου λείψανα περιφανῆ·
ἐκεῖ ἕμενες πολλάκις σκυθρωπῇ, ἀφηρημένῃ,
καὶ τὸ βλέμμα ἀπεπλάνας εἰς ὀρίζοντ' ἀχανῆ.

Ὑπεστέναζε τὸ κῦμα κάτωθεν σου τοῦ Αἰγαίου
εἰς τὰ ἄντρα τῶν σκοπέλων κλαυθυμῆριζον θλιβερά,
ἢ προσέκρουεν εἰς βράχους μετὰ γογγυσμοῦ βιαίου,
καὶ παλιέρον τ' ἀπώθει ἀντιτύπως ἡ ξηρά.

Τὸ ἐπέβλεπες ῥιγῶσα καὶ εἰς τὰ λεπτά σου χεῖλη
στεναγμὸς ἐπηλωρεῖτο βύθιος, ἀνιαρός. . .
ἀνεξάντλητος ὁ πόντος ἐν πρὸς ἐν τὸ εἶχε στελεῖαι
συντριβὲν ὑπὸ τοὺς πόδας νὰ ἐκπνεύσῃ ὡς ἀφρός.

Ἐξωγραφῆμένην ἴσως τῆς ζωῆς σου τὴν εἰκόνα
ὕπνοίς κι' ἀνέμετρας τῶν δεινῶν σου τὴν σειρὰν,
τ' ἀγαθὰ τῆς αἰσθανθείσα ὡς ἀφρός νὰ σβύσουν μόνα,
τὴν δὲ ἄλμην νὰ κοχλάξῃ εἰς τὸ στήθος τὴν πικράν. . .

Πρὸς τὰ δεξιὰ αἱ ὄχθαι ἐξηπλοῦντο τῆς Αἰγίνης
καὶ τῆς Καλαυρίας πέραν τὰ σχιόεντα βουνά,
τοῦ Σκυλακίου δὲ κατόπιν ἐπὶ διαγωγὺς γαλήνης
κατωπτρίζετο ἡ ἄκρα εἰς πελάγη μακρυνά.

Ὡς περιστερὰ ἐμπρός σου ἔπλεον ἐν τῇ θαλάσῃ
τῶν ἐρήμων νησιδίων ἐσπαρμένους ὁ σωρὸς,
καὶ τὰς ὄχθας ἀνυψοῦντα ἐν τῇ κυανῇ ἐκτάσει
ἔλεγες, πῶς δὲν τὰ θίγει τῶν κυμάτων ὁ χορὸς.

Πρὸς ἄριστεράν δὲ πάλιν στρεφομένης, ἀντικρὺ σου
ἔκρεματο τοῦ Παρθενῶνος ἡ πολὺστήλος πλευρὰ

ἐναέριος, καὶ κάτω φερομέν' ἡ ὄρασίς σου
τοῦ μελισσοτρόφου ὄρους ἠκολούθει τὴν σειράν.

Καταλήγουσαν εἰς ἄκραν Ἀναβύσσου τὴν ὀξεῖαν
εἰς τὴν χώραν ταύτην ὥρας ἐνδιέτριβες πολλὰς,
εἰς μακροῦ ἀμφιθεάτρου ἡρεμούσα τὴν ἐστῖαν
ἕως νῦς τὰ πάντα μαύρας περιέβαλλε στολὰς.

Ὡς σκιὰ ἐκεῖθεν τότε ἀπεχώρεις σιγάλας,
ἐκθαμβος ὁ διαβάτης σὲ συνήκτα μοναχὴν,
ὅπισθ' ἐν σου δὲ τὸ κῦμα, μορμυρίζον ὡς ἰτέα
σειομένη, σ' ἐχαίρετα μὲ γλυκεῖαν στοναχὴν.

Μετ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ ἐνόων τὸν κωφὸν χαιρετισμὸν μου
ἐπὶ τῶν ἰδίων λίθων ἐκαθήμην σιγαλὸς,
τὴν μονήρην ἀλκυόνα μόνην ἔχων σύντροφόν μου,
περὶ σὲ ἐνῷ ὁ νοῦς μου ἐπλανᾶτο ὁ δειλός.

Ἰπτατο ἡ νῦξ βραδεῖα· ἀδαμάντων μυριάδες
ἐσπινθήριον εἰς βράχων τὰ λουόμενα πλευρά,
ἡ μ' ὀξεῖαν ἐνθα κώπην ἐσχίζον αἱ ἀλάδες,
ὀλισθαίνουσαι ταχέϊαι, στροβιλούμενα νερά.

Ἀπεσύροντο καὶ αὗται ἀνὰ μέσον τῶν σκοπῶν,
εἰς βαθεῖαν δὲ ἡ κτίσις ἐκοιμᾶτο σιωπῇ,
ἦν τῆς ὀρμῆς ὁ κώδων, λεπτὸν ἦχον ἀποστέλλων,
διετάρασσε πολλὰκις εἰς ζεφύριον ῥιπήν.

Τότ' ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς νυκτὸς ἡ ἡρεμία
μὲ φαντάσματα ποικίλα φόβων, πόθων, λογισμῶν.
ἔσπαιρον ἐγὼ, ἂν κούφη ἡ ἐλπίς προσεμεῖοι,
καὶ ἐπάγωνα, ἂν πάλιν ἐβλεπα τὸν δισταγμὸν.

Γνόφον κρυερὸν νὰ χύνη εἰς τὰ φροῦδα ὄνειρά μου.
Ὡ! ποσάκις, δεισιδαίμων! εἰς αἰφνίδιον κραυγὴν
τῶν γλαυκῶν δὲν ἐξιπάσθην, ἡ ἔαν τὰ βλέμματά μου
τῶν ἀστέρων ἠκολούθουν τὴν διάττουσαν αὐγὴν!

Τὰς ἀμφιβολίας θέλων πρὸς στιγμὴν νὰ διαλύσω
ἔδρεπον ἐκ τῆς γῆς ἄνθος· ἦν ἀσφόδελος αὐτό!
ἀνεζήτουν ἐν τῷ σκότει, μήπως ἄλλο συναντήσω,
πλὴν ματαίως! οὐδὲν ἄλλο εἰς τὴν γῆν αὐτὴν πατῶ.

Παραϊτῶν τὴν ξηρὰν τότε πρὸς τὸν πόντον ἐτρεπόμην·
ὦ Θεέ! ἡ μικρολόγος τῶν ἐρώτων ἡ ψυχὴ!
ἔτρεμον καὶ ἐπεθύμουν, καὶ τὸ κῦμα ἠκροώμην
ἂν εἰς βράχους γαληναῖον ἡ ἀπαισίον ἤχει.

Μὲ πτερόεντα τὸν πόδα ἐκ τῆς ἄκρας ἀπεχώρουν,
ἂν κατὰ θυμὸν μαντεύων φαίνοτο ὁ οἰωτός·
ἐὰν ἦτον ἐναντίος, ἔτρεμον καὶ ἐδυσφόρουν,
κ' ὑπεράνω μου ὠχρεῖα τῆς σελήνης ὁ φανός. . .

Ἐφ' ἐνὸς τῶν τριῶν λίθων θέλησά ποτε νὰ γράψω
« καθὼς σοῦ, ὅτι καὶ ἄλλων ἡ ψυχὴ πενήθορεῖ ».

καὶ τὸν μίτον τῆς ζωῆς μου μετὰ σοῦ νὰ τὸν συνάψω·
πλὴν ἀπάντησιν ματαίως ἡ ψυχὴ μου καρτερεῖ. . .

Ἐφυγες τῆς Ἀχαΐας τοὺς τερπνοὺς ἀμπελοκήπους,
ἐνθα εἶδες κατὰ πρῶτον τῆς γεννήσεως τὸ φῶς,
καὶ ὡς ἔλαφες διψῶσα ἔδραμον κ' ἐγὼ ταχύπους,
καίτοι μόνων τῶν βραχάνων ἡ ὁδός μου ἦν τροφός.
Ἐν Πειραιεῖ Θ. Α.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Εἰς τι χωρίον τῆς Ἰσπανίας κατεδικάσθη
ποτε εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς ῥάπτης· ἀλ-
λ' ἐπειδὴ ἦτο ὁ μόνος ὅστις ὑπῆρχεν ἐκεῖ, οἱ ἀ-
γαθοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκεῖνου συσκεφθέντες
μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τοὺς δικαστάς:

« Σεβαστοὶ δικασταί, εἶπον, ζητοῦμεν χάριν
ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος ῥάπτου, διότι τίς θά
μᾶς ἐνδύη ἂν αὐτὸς ἐκλείψῃ; ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἐ-
πειδὴ καὶ ὁ νόμος πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπαγο-
νίσαι τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἀμαξοποιῶν τοῦ χω-
ρίου καθόσον μάλιστα μᾶς εἶναι πάντη περιττός. »

* Ὁ σοφὸς γερμανὸς Κέστνερὸς εἰς τοὺς προ-
τρέποντας αὐτὸν νὰ μελετήσῃ τὰ συγγράμματα
τοῦ φιλοσόφου Καντίου, ἀπεκρίθη· « Μέχρι τοῦδε
ἐξέμαθον δώδεκα διαλέκτους ἀρχαίας καὶ νεωτέ-
ρας· δὲν ἀρκοῦσι λοιπὸν αὗται καὶ μὲ βιάζεστε νὰ
μάθω καὶ δεκάτην τρίτην; »

* Ἐν Καλιφορνίᾳ ἐκοψαν ἐσχάτως δένδρον ἔχον
ὕψος μὲν 325, περιφέρειαν δὲ 90 πόδας. Ὁ φλοιὸς
αὐτοῦ εἰς τινα μέρη εἶχε πάχος 4 ποδῶν. Ἡ δὲ
ἡλικία του ἦτο τρεῖς χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἔτη.

ΛΙΝΙΓΜΑ. Α'.

Ἄν καὶ δὲν εἶμαι Βασιλεὺς
Τὸ στέμμα ὅμως φέρω.
Τὸ στέμμα εἶναι πορφυροῦν
Τὰς ὥρας δὲ προσφέρω.
Ὅταν ἀρχίζῃ ἡ αὐγὴ
Τὸ φῶς της νὰ σκορπίῃ
Τότ' ἡ τραχεῖά μου φωνή
Ἐργάτας ἐξυπνίζει.

Β'.

Εἰς τὸ σήμερον μὲ βλέπεις
Εἰς τὸ αὔριον οὐχί.
Καὶ τὸ γήπεδον μὲ ἔχει
Καὶ αὐτὴ ἡ ἐξοχή.
Ἐγὼ πάντοτ' εἶμαι φίλος
Τῶν κηφῶν καὶ νυκτῶν.
Πλὴν κί' ὁ ἥλιος μὲ ἔχει
Πάντοτε ὡς ὀδηγόν.